

Sygn. akt: X C 1243/23

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: Asesor sądowy Anna Bindas-Smoderek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 lutego 2024 r. w T. sprawy

z powództwa Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w T.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz powoda Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w T. kwotę 6.605,17 złotych (sześć tysięcy sześćset pięć złotych i siedemnaście groszy) wraz z:

#.

- odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od kwoty 1.518,51 złotych (tysiąc pięćset osiemnaście złotych i pięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 6 lipca 2020 r. do dnia zapłaty,
- wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.086,66 złotych od dnia 1 października 2020 r. do dnia zapłaty,

- tytułem zwrotu przyznanych świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wypłaconych na rzecz 3 (trzech) pracowników;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz powoda Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w T. kwotę 1.233 złotych (tysiąc dwieście trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 342,50 złotych (trzysta czterdzieści dwa złote i pięćdziesiąt groszy) tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których powód był zwolniony z mocy ustawy.

V. wyrokowi co do pkt I, III i IV nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Asesor sądowy Anna Bindas-Smoderek

Sygn. akt X C 1243/23

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 lipca 2023 r. Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w T. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwoty 9.642,19 złotych wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od kwoty 1.518,51 złotych od dnia 6 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.518,51 złotych

od dnia 6 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.518,51 złotych od dnia 31 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.086,66 złotych od dnia 1 października 2020 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozew dotyczy nienależnie pobranego oraz niewykorzystanego dofinansowania przez pozwanego na wynagrodzenie 3 pracowników w związku z przestojem ekonomicznym oraz pokryciem składek na ubezpieczenie społecznych pracowników należnych od pracodawcy od kwot dofinansowania do wynagrodzenia.

Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 4.555,53 złotych z tytułu braku zwrotu środków nienależnie pobranych za które według powoda należy uznać środki przeznaczone na opłacenie składek ZUS za okres maj-lipiec 2020. Z danych zebranych przez powoda wynika bowiem, że pozwany złożył wniosek o zwolnienie w opłacaniu składek ZUS za marzec, kwiecień i maj 2020 r. i uzyskał zwolnienie 50% za ww. okres. Składki zostały opłacone. Otrzymując wsparcie od ZUS w postaci zwolnienia w opłacaniu ww. składek na 3 miesiące pozwany nie mógł otrzymać dofinansowania ze środków w ramach zawartej z powodem umowy (środki z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych). Drugą część dochodzonego roszczenia stanowi kwota 5.086,66 zł z tytułu braku zwrotu środków niewykorzystanych a dotyczących rozliczenia wypłaconego pracownikom wynagrodzenia. Ustalono bowiem rozbieżności pomiędzy listą płac a środkami faktycznie wypłaconymi pracownikom.

Korespondencja zawierająca odpis pozwu wraz z zobowiązaniem do złożenia odpowiedzi na pozew została doręczona pozwanej Spółce w trybie art. 139 § 1 k.p.c. w związku z art. 133 § 2 i § 2² k.p.c. z dniem 17 października 2023 r. Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew w terminie wyznaczonym, ani w terminie późniejszym.

W piśmie z dnia 5 stycznia 2024 r. złożonym na zarządzenie Przewodniczącego, pełnomocnik powoda doprecyzował, że pozwany złożył wniosek w dniu 28 maja 2020 r. na łączną kwotę 13.742,82 złotych. Kwota 11.700 złotych to kwota dofinansowania do wynagrodzeń pracowników, natomiast kwota 2.042,82 złotych to kwota na pokrycie składek na ubezpieczenie społeczne pracowników należnych od pracodawcy od kwoty dofinansowania do wynagrodzenia. Kwota 2.512,71 złotych przeznaczona była na pokrycie składek na ubezpieczenia społeczne pokrywane przez pracowników i o tę kwotę pomniejszona została kwota 11.700 złotych Wobec tego na dochodzoną pozwem kwotę 4.555,33 złotych składa się kwota 2.042,82 złotych stanowiąca środki przyznane na pokrycie składek opłacanych przez pracodawcę oraz kwota 2.512,71 złotych z kwoty 11.700 złotych tj. część kwoty dofinansowania wynagrodzenia pracowników.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

Dyrektor Urzędu Wojewódzkiego w T. zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 ze zm.) – dalej „ustawa z dnia 2 marca 2020 r.” zawierał z Beneficjentami umowy o wypłatę świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na dofinansowanie wynagrodzeń pracowników objętych przestojem ekonomicznym albo obniżonym wymiarem czasu pracy, w następstwie wystąpienia (...)19.

W dniu 28 maja 2020 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. złożyła do Wojewódzkiego urzędu Pracy w T. wniosek o przyznanie ww. świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na dofinansowanie wynagrodzenia 3 pracowników w związku z przestojem ekonomicznym oraz pokrycie składek na ubezpieczenie społeczne należnych od pracodawcy od kwot dofinansowania od wynagrodzenia. Złożenie wniosku było równoznaczne z zawarciem umowy o wypłatę świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy a umowa stanowiła załącznik do wniosku.

Spółka wniosła o dofinansowanie wynagrodzenia pracowników w kwocie 11.700 złotych oraz pokrycie składek na ubezpieczenie społeczne pracowników należnych od pracodawcy od kwoty dofinansowania do wynagrodzenia w kwocie 2.042,82 złotych. Dofinansowanie dotyczyło okresu od dnia 1 maja 2020 r. do dnia 30 lipca 2020 r.

Dowód:

Wniosek nr (...) - (...) wraz z umową i załącznikami, k. 66-71.

Wniosek przeszedł pozytywną weryfikację. Wobec powyższego Spółce zostało przyznane wnioskowane dofinansowanie. Wypłata środków nastąpiła w 3 transzach w kwotach po 4.580,94 złotych wypłaconych kolejno w dniach 6 lipca 2020 r., 6 sierpnia 2020 r. oraz 31 sierpnia 2020 r.

Dowód:

Potwierdzenia przelewów, k. 62-64.

W trakcie rozliczania wniosku Powód zwracał się o udzielenie informacji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych dot. pracowników pozwanego, jego zobowiązań wobec ZUS oraz korzystania ze zwolnienia ze składek ZUS.

W okresie maj-lipiec 2020 r. Spółka miała trzech pracowników B. J., P. N. oraz V. T., którzy podlegali ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnym w okresie maj-lipiec 2020 r. nie przebywali na zwolnieniu lekarskim i nie pobierali zasiłków/wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy.

Ponadto według informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za okres od marca do maja 2020 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. uzyskała przyznane przez ZUS zwolnienie w wysokości 50% w opłacaniu składek ZUS. Podstawę zwolnienia stanowiły przepisy ustawy z dnia 2 marca 2020 r. Składki za ten okres zostały opłacone przez Spółkę.

Dowód:

Pismo (...) w T. z dnia 6 grudnia 2022 r., k. 29-30,

Pisma z ZUS z dnia 16 grudnia 2022 r., k. 25-28.

Tytułem dofinansowania składek ZUS w ramach umowy zawartej z Dyrektorem Wojewódzkiego Urzędu Pracy w T., Spółka otrzymała łącznie kwotę 4.555,53 złotych tytułem dofinansowania tj. trzy transze po 1.518,51 złotych do wynagrodzeń w miesiącach maj, czerwiec i lipiec 2020 r.

Spółka powinna była rozliczyć się ze środków w terminie 30 dni od dnia zakończenia okresu wsparcia tj. do dnia 30 września 2020 r. Spółka rozliczyła się z opóźnieniem, nie przedstawiając pełnej dokumentacji. Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy kierował do Spółki wezwania o uzupełnienie dokumentów, jednak Spółka nie przedstawiła jej w pełnym zakresie. W szczególności Spółka nie przedstawiła dokumentów potwierdzających przelew wynagrodzeń pracowników (ew. potwierdzenie odbioru wynagrodzenia w gotówce) za każdy miesiąc otrzymanego wsparcia.

Na podstawie dokumentów złożonych w toku rozliczania wniosku Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w T. odnotował rozbieżności pomiędzy potwierdzeniami wykonania operacji przedłożonymi na dowód wypłaty wynagrodzeń (przelewy bankowe przesłane w dniu 8 kwietnia 2021 r. za pośrednictwem portalu praca.gov.pl), a przesłanymi listami płac (wpływ do (...) w T. – 5 maja 2021 r.). Za wiarygodne źródło informacji o faktycznie wypłaconych kwotach wynagrodzenia pracowników Dyrektor (...) w T. uznał potwierdzenia wykonania operacji. Wynikało z nich, że Spółka w rzeczywistości wypłaciła wynagrodzenia w niższej wysokości niż było to ujęte na liście płac.

Na podstawie zgromadzonej dokumentacji Dyrektor (...) w T. rozliczył dofinansowanie uzyskane przez Spółkę i wyliczył proporcjonalnie czas przestoju oraz wysokość zwrotu wynikający z środków niewykorzystanych. Według powoda maksymalnie dofinansowanie za 1 miesiąc przestoju wynosiło 1.121,77 złotych – kwota stanowiąca dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników bez składek i zaliczek na podatek dochodowy. Powód wziął pod uwagę

wypłacone wynagrodzenie i na jego podstawie ustalił czas przestoju a następnie zastosował proporcjonalne wyliczenie kwoty przypadającej do zwrotu. Wobec tego ustalił, że:

a) co do pracownika B. J.:

#.

- w miesiącu maju 2020 r. przedstawiono dowód wypłaty wynagrodzenia opiewający na kwotę 1.000 złotych zamiast 2.555,34 złotych wynikający z listy płac,
- w miesiącu czerwcu 2020 r. przedstawiono dowód wypłaty wynagrodzenia opiewający na kwotę 300 złotych zamiast 2.555,34 złotych wynikający z listy płac,
- w miesiącu lipcu 2020 r. przedstawiono dowód wypłaty wynagrodzenia opiewający na kwotę 1.300 złotych zamiast 2.555,34 złotych wynikający z listy płac;

Niewykorzystane środki za poszczególne miesiące wsparcia do wynagrodzenia ww. pracownika wynosiły zatem w maju 621,72 złotych, w czerwcu 900,98 złotych, a w lipcu 501,53 złotych. Łącznie 2.024,23 złotych.

b) co do pracownika P. N. – brak było potwierżeń wypłaty wynagrodzenia za miesiąc czerwiec i lipiec 2020 r. W związku z tym zwrot za niewykorzystane wsparcie dla ww. pracownika wynosi kwotę 2.041,62 złotych.

c) co do pracownika V. T. – brak było potwierżeń wypłaty wynagrodzenia za miesiąc czerwiec i lipiec 2020 r. W związku z tym zwrot za niewykorzystane wsparcie dla ww. pracownika wynosi kwotę 1.020,81 złotych.

Łącznie kwota 5.086,66 złotych stanowi zatem środki niewykorzystanego dofinansowania.

Dowód:

Lista sprawdzająca - rozliczenie wniosku (...) - (...), k. 15-17,

Wezwanie z dnia 6 maja 2021 r. wraz z (...), k. 36-37,

Wezwanie z dnia 21 września 2022 r. wraz z kopertą, k. 33-24,

Wezwanie z dnia 25 października 2022 r. wraz z (...), k. 31-32,

Wezwanie z dnia 6 grudnia 2022 r. wraz z (...), k. 23-24,

Wezwanie datowane na 4 grudnia 2023 r. (data nadania 18.01.2023 r.) wraz z (...), k. 21-22,

Tabela obrazująca wyliczenie kwot, k. 17,

Formularz rozliczenia wniosku, k. 60-61,

Dokumentacja złożona w związku z rozliczeniem przez Spółkę, k. 38-59.

Pismem z dnia 24 kwietnia 2023 r. Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w T. wezwał (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. do zapłaty kwoty 9.642,19 złotych wraz z należnymi odsetkami w tym kwotę 4.555,53 złotych z tytułu braku zwrotu środków nienależnie pobranych oraz 5.086,66 złotych z tytułu braku zwrotu środków niewykorzystanych.

Dowód:

Wezwanie do zwrotu środków z 24 kwietnia 2023 r. wraz z kopertą, k. 18-20.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Przedłożone dokumenty nie budziły zastrzeżeń ani wątpliwości Sądu pod względem formalnym. Ich wiarygodność i prawdziwość nie była kwestionowana. Brak było wątpliwości co do ich autentyczności. W tym stanie rzeczy wobec niezłożenia odpowiedzi na pozew i niewdania się w spór w sprawie przez pozwanego Sąd na podstawie art. 339 § 2 k.p.c. przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie.

Sąd zważył, co następuje.

W sprawie wobec niezłożenia odpowiedzi na pozew, Sąd w trybie art. 339 § 1 k.p.c. wydał wyrok zaoczny. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części, jednakże podlegało oddaleniu co do kwoty 1.518,51 złotych wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od dnia 6 sierpnia 2020 r. tytułem przyznanego dofinansowania do składek ZUS za miesiąc czerwiec 2020 r. oraz co do kwoty 1.518,51 złotych wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od dnia 31 sierpnia 2020 r. tytułem przyznanego dofinansowania do składek ZUS za miesiąc lipiec 2020 r.

W pierwszej kolejności należy bowiem odnotować, że wobec niepodjęcia obrony przez pozwanego, stosownie do treści art. 339 § 2 k.p.c., w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, Sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego, albowiem negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72).

W świetle powyższego rozważając natomiast żądanie pozwu dotyczące zwrotu środków tytułem dochodzonej przez powoda kwoty 4.555,53 złotych jako środków nienależnie pobranych Sąd miał na uwadze, że już wyżej wspomiane domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego i nie może być wykładany rozszerzająco.

Z treści pozwu wynika, że Dyrektor (...) w T. kwotę 4.555,53 złotych uważa za nienależnie pobraną przez pozwanego z uwagi na to, że Spółka w okresie od marca do maja 2020 r. uzyskała na podstawie ustawy z dnia 2 marca 2020 r. zwolnienie w wysokości 50% ze składek ZUS. Tym samym zdaniem strony powodowej pozwany nie mógł na podstawie przedmiotowej umowy z uzyskać z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych środków na wypłatę świadczeń na pokrycie składek na ubezpieczenie społeczne pracowników w tym pokrywanych przez pracowników (poprzez odliczenie od wynagrodzenia) oraz należnych od pracodawcy za okres od maja do lipca 2020 r. W tym zakresie powód przywołał przepis art. 15g ust. 18 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. zgodnie którym podmioty mogą otrzymać pomoc z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wyłącznie w przypadku, jeśli nie uzyskał pomocy w odniesieniu do tych samych pracowników w zakresie takich samych tytułów wypłat na rzecz ochrony miejsc pracy.

Rozważania należało zatem rozpocząć od podstawy prawnej zawarcia umowy z dnia 28 maja 2020 r. pomiędzy stronami niniejszego procesu. Zgodnie z art. 15g ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. przedsiębiorca w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (oraz inne podmioty wymienione w tym przepisie) u których wystąpił spadek obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia (...)19, mógł zwrócić się z wnioskiem o przyznanie świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy, o wypłatę ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych świadczeń na dofinansowanie wynagrodzenia pracowników objętych przestojem ekonomicznym albo obniżonym wymiarem czasu pracy w następstwie wystąpienia (...)19, na zasadach określonych w ust. 7 i 10.

Zgodnie z art. 15g ust. 2 ww. ustawy podmiotom, o którym mowa w ust. 1, przysługiwały środki z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne pracowników należnych od pracodawcy na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266, 321 i 568) od przyznaných świadczeń, o których mowa w ust. 1.

Rozliczenie dofinansowania w sprawie Dyrektor (...) w T. przeprowadził na podstawie art. 15 g ust. 17b ustawy z dnia 2 marca 2020 r.

Stosownie do treści art. 15g ust. 18 ww. ustawy podmioty, o których mowa w ust. 1, mogły otrzymać pomoc z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wyłącznie w przypadku, jeśli nie uzyskały pomocy w odniesieniu do tych samych pracowników w zakresie takich samych tytułów wypłat na rzecz ochrony miejsc pracy.

Wskazany przepis zdaniem Sądu nie uprawnia Dyrektora (...) w T. do dochodzenia zwrotu środków przyznanych tytułem dofinansowania do składek ZUS za miesiące czerwiec i lipiec 2020 r. albowiem w tych miesiącach nie zostało ustalone by pozwana Spółka otrzymała inną pomoc na rzecz ochrony miejsc pracy. Taka zbieżność wystąpiła jedynie w maju 2020 r. kiedy to pozwana Spółka z jednej strony korzystała z przyznanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zwolnienia z obowiązku zapłaty składek w wysokości 50% i jednocześnie uzyskała przyznane na podstawie umowy będącej przedmiotem oceny w sprawie dofinansowanie do tych składek.

Ustawa z dnia 2 marca 2020 r. w brzmieniu na dzień zawarcia umowy pomiędzy stronami (28.05.2020 r.) przewidywała różne formy pomocy dla przedsiębiorców, którzy znajdują się w trudnej sytuacji w związku z epidemią (...)19. Wsparcie to z zasady dotyczy ochrony miejsc pracy, które odbywa się przy współudziale finansowania przez wskazane w ustawie podmioty wynagrodzeń oraz świadczeń im towarzyszących. Ochrona miejsc pracy jest celem omawianej ustawy, dlatego poszczególne jej przepisy w tym przykładowo art. 15g, dotyczył dofinansowania wynagrodzenia zatrudnianych przez przedsiębiorcę pracowników, ustalając określone warunki tych świadczeń.

W sprawie nie podano na jakiej dokładnie podstawie prawnej pozwany otrzymał zwolnienie ze składek ZUS. Z ustawy z dnia 2 marca 2020 r. wynika, że zwolnienie takie przewidywał art. 30zo, ponadto dofinansowanie do składek ZUS na podstawie zawartej ze starostą umowy przewidywał art. 15zzb ww. ustawy.

Sąd nie podziela stanowiska organu, że skoro pozwana Spółka korzystała ze zwolnienia ze składek ZUS przez okres 3 miesięcy tj. od marca do maja 2020 r. to wyeliminowało to możliwość udzielenia dofinansowania na podstawie przedmiotowej umowy okresie czerwiec i lipiec 2020 r. na podstawie art. 15 ust. 1 w zw. z ust. 18 ustawy.

Wprowadzając wyłączenie w art. 15g ust. 18 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. ustawodawca posłużył się pojęciem „takich samych tytułów wypłat na rzecz ochrony miejsc pracy”. W ocenie Sądu należy to interpretować jako wydatki tożsame co do podmiotu, przedmiotu, podstawy, wysokości i okresu, za który przysługują (a zatem dokładnie te, które już uprzednio sfinansowano). Powyższy przepis zakazuje wielokrotnego dofinansowywania wyłącznie takich samych kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców w związku z zatrudnianiem pracowników ze środków publicznych. Przy czym, uznać należy że „takie same tytuły wypłat” obejmują jednocześnie trzy elementy: tożsamy przedmiot, podmiot i okres konkretnego wniosku, na podstawie którego uzyskano dofinansowanie. Wynagrodzenie za każdy kolejny miesiąc stanowi nowy tytuł do wypłaty.

Wobec tego, o ile oba świadczenia (jakkolwiek mające inną podstawę prawną, jednak mające charakter środków publicznych) nie powinny (nie mogą) się dublować, ale tylko jeśli chodzi o te same dokładnie wydatki, w rozumieniu, o jakim mowa powyżej. Takie założenie służy realizacji podstawowego celu ustawy, jakim jest ochrona miejsc pracy i pomoc przedsiębiorcom w tym zakresie, a w tym zachowaniu zasady sprawiedliwości podziału środków publicznych w szczególnym okresie pandemicznym.

Tym samym dofinansowanie wynagrodzeń i związanych z nimi składek na ubezpieczenie społeczne, nawet dla tych samych pracowników, zatrudnianych przez przedsiębiorcę, ale za różne okresy, mogło zostać sfinansowane w części na podstawie art. 15g ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r.

Przeciwna interpretacja ww. przepisów byłaby niezgodna z art. 2 Konstytucji stanowiącym, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, czyli z zasadami demokratycznego państwa prawnego i sprawiedliwości społecznej. Sprawiedliwość społeczna jest celem, który ma urzeczywistniać demokratyczne państwo prawne. Nie jest demokratycznym państwem prawnym państwo,

które nie realizuje idei sprawiedliwości, przynajmniej pojmowanej jako dążenie do zachowania równowagi w stosunkach społecznych i powstrzymanie się od kreowania nieusprawiedliwionych, niepopartych obiektywnymi wymogami i kryteriami przywilejów dla wybranych grup obywateli. Należy tu odnieść się do formuły sprawiedliwości dystrybutywnej. Sprawiedliwość dystrybutywna dotyczy zasad i trybu rozdziału dóbr, korzyści czy przywilejów. Do tych kategorii można zaliczyć pomoc w postaci dofinansowania wynagrodzeń i składek ZUS. Sprawiedliwość dystrybutywna pozostaje w ścisłym związku z zasadą równości. Zasada sprawiedliwości społecznej wymaga, aby zróżnicowanie prawne podmiotów (ich kategorii) pozostawało w odpowiedniej relacji do różnic w ich sytuacji faktycznej jako adresatów danych norm prawnych. Wyrażona w ten sposób sprawiedliwość rozdzielcza oznacza, że równych traktować należy równo, podobnych należy traktować podobnie i nie wolno tworzyć takiego prawa, które różnicowałoby sytuacje prawną podmiotów, których sytuacja faktyczna jest taka sama (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2022 r. I (...) 251/22 i powołane tam orzecznictwo i literatura).

Wywiedzione z zasad konstytucyjnych reguły sprawiedliwości społecznej i równości znajdują zastosowanie podczas dokonywania wykładni przepisów prawa. Skonstatować wobec tego należy, że art. 15g ust. 18 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. nie stoi na przeszkodzie do uzyskania przez przedsiębiorcę dofinansowania wynagrodzeń i składek ZUS pracowników na podstawie art. 15g tej ustawy, w sytuacji otrzymania już przez tego przedsiębiorcę dofinansowania wynagrodzeń i składek ZUS tych samych pracowników, jeżeli dofinansowanie to dotyczyło innego okresu.

Z tych wszystkich powodów Sąd w zakresie roszczenia o zwrot środków z uwagi na nienależne ich pobranie uznał, że znajduje ono uzasadnienie co do kwoty 1.518,51 złotych tj. w zakresie świadczenia wypłaconego na podstawie umowy za maj 2020 r. albowiem w tym zakresie nastąpił nieuprawniony zbieg świadczeń wykorzystanych przez pozwaną Spółkę. O odsetkach liczonych jak dla zaległości podatkowych od ww. kwoty orzeczono zgodnie z § 5 ust. 2 umowy tj. od dnia przekazania środków (6 lipca 2020 r.).

Wobec niezakwestionowania przez stronę pozwaną podstawy faktycznej roszczenia, Sąd uwzględnił w całości żądanie pozwu związane z dochodzoną kwotą 5.086,66 złotych tytułem środków niewykorzystanych na wypłatę wynagrodzeń pracownikom. W tym zakresie Dyrektor (...) przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, umożliwiając kilkukrotnie stronie pozwanej złożenie stosownych dokumentów. Tym samym Sąd uznał, że wobec nieprzedłożenia dowodów wypłaty wynagrodzenia na rzecz pracowników w kwotach odpowiadających wysokości udzielonego z tego tytułu dofinansowania pozwany nie wypełnił warunków umowy. W tym zakresie Sąd podzielił w pełni wyliczenia przedstawione w stanie faktycznym przyjmując, że niewykorzystane środki za poszczególne miesiące wsparcia do wynagrodzenia pracownika B. J. wynosiły łącznie 2.024,23 złotych, co do pracownika P. N. – 2.041,62 złotych, a co do pracownika V. T. – 1.020,81 złotych.

Zgodnie z § 2 umowy Beneficjent zobowiązywał się wykorzystać środki na warunkach określonych w umowie, zgodnie z celem na jaki je uzyskał, określonym we wniosku. Skoro Spółka nie wypłaciła wynagrodzeń pracownikom w kwotach według listy płac, lecz w niższych kwotach ustalonych przez powoda kwota niewykorzystana zgodnie z § 5 ust. 1 w związku z § 3 umowy podlega zwrotowi. Zwrot tych środków powinien nastąpić w terminie 30 dni po upływie okresu pobierania przez pracowników świadczeń. W sprawie przyznane dofinansowanie dotyczyło okresu do dnia 30 lipca 2020 r., przy czym pozwany ostatnią transzę otrzymał w dniu 31 sierpnia 2020 r. Tym samym winien rozliczyć się do dnia 30 września 2020 r. Z tego też powodu Sąd ww. kwotę zgodnie z żądaniem pozwu zasądził wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.086,66 zł od dnia 1 października 2020 r. do dnia zapłaty.

Sumując, Sąd w pkt I wyroku uwzględnił powództwo w łącznej kwocie co 6. 605,17 złotych wraz z odsetkami wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od kwoty 1.518,51 złotych (tysiąc pięćset osiemnaście złotych i pięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 6 lipca 2020 r. do dnia zapłaty oraz wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.086,66 złotych od dnia 1 października 2020 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie z przyczyn omówionych powyżej Sąd w pkt II wyroku oddalił powództwo co do kwoty 1.518,51 złotych z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od dnia 6 sierpnia 2020 r. oraz kwoty 1.518,51 złotych z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od 31 sierpnia 2020 r.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III wyroku na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c. Sąd jako uzasadnione koszty poniesione przez powoda koszty uwzględnił kwotę 1.800 złotych tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2018 r., poz. 265). Wobec tego, że żądanie pozwu zostało uwzględnione w 68,50% (6.605,17 zł/9.642,19 zł) należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.233 złotych.

Mając na względzie, że zgodnie z art. 15gk ustawy z dnia 2 marca 2020 r. powód był zwolniony od obowiązku uiszczania kosztów sądowych, w zakresie w jakim pozwany przegrał proces należało od niego zasądzić koszty sądowe w części w jakiej przegrał proces (art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych; Dz. U. z 2023 r., poz. 1144 ze zm.) Tym samym, mając na względzie, że należna od pozwu opłata wynosiła według wartości przedmiotu sporu kwotę 500 złotych (art. 13 pkt 5 ww. ustawy), od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu należało ściągnąć kwotę 342,50 złotych. O czym orzeczono jak w pkt IV wyroku.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie w jakim powództwo zostało uwzględnione. O czym orzeczono jak w pkt V wyroku.

Asesor sądowy Anna Bindas-Smoderek